

מכון ויצמן למדע

WEIZMANN INSTITUTE OF SCIENCE

אמנות בקמפוס Art on Campus

אוצר: יבשם עזגד

Curator: Yivsam Azgad

Contemporary conceptual art, much like the art of science, sprouts from an inner seed, within the awareness of the artist or scientist. Each must then undergo a rigorous process of refinement, isolation and experimentation. Each of these worlds is based on a central tenet of precision and consistency. In this, the ideologies and roots of the two appear not only to approach each other, but to abut in many places.

At the Weizmann Institute of Science, art is seen to be a complementary activity, so that scientists and artists can, together, observe the world from a higher vantage point in a more critical and precise way. In other words, the synergy that occurs when science and art are brought together – when the two world views meet – can lead to more significant achievements in the enduring quest to understand the world and our place in it.

This catalog offers a sampling from several exhibits that featured the works of both artists and scientists. These were exhibited in lab buildings, hallways, entrances, lecture halls, guest facilities and the conference centre of the Weizmann Institute of Science, all of which have functioned lately as alternative exhibit spaces.

Written and edited by: Yivsam Azgad
Translation and Editing (English): Judy Halper
Copyeditor (English): Deborah Schwartz
Graphic Design: Rickey Benjamin
Printing: A.R. Priting

האמנות העכשווית, המושגית, ממש כמו המדע, יוצאת לדרכה מגרעין פנימי, מרעיון שנובט בדעתם של המדענים והאמנים. בהמשך מתחולל אצל שניהם תהליך של זיקוק, בידוד, וניסוי. הדיוק והעקביות הם ערכים מרכזיים בשני עולמות אלה, שנראה שלא רק שאינם רחוקים כל-כך זה מזה, אלא למעשה, יש ביניהם חפיפה רעיונית לא מבוטלת.

מכון ויצמן למדע, כארגון עולמי מוביל במדע, רואה באמנות סוג של פעילות משלימה, המאפשרת למדענים ולאמנים כאחד להביט על העולם בעת ובעונה אחת מגובה רב יותר – ובאופן בוחן ומדויק יותר. במילים אחרות, הסינרגיה המתחוללת לעיתים בין שני התחומים – ובין שתי נקודות מבט אלה – עשויה לאפשר למדענים ולאמנים כאחד להגיע להישגים משמעותיים יותר במסע המתמשך להבנת העולם ומקומו בתוכו.

בקטלוג זה מוצגות דוגמאות ממספר תערוכות של מדענים ואמנים, המוצגות במבני מעבדות, במסדרונות, במבואות, בחללי הרצאות, במבני אירוח, ובמרכז הכנסים של מכון ויצמן למדע, מתפקדים באחרונה כחללים אלטרנטיביים אשר מארחים תערוכות אמנות.

כתב וערך: יבשם עזגד
אנגלית: ג'ודי הלפר
עורכת לשונית (עברית): יעל אונגר
עיצוב: ריקי בנימין
דפוס: ע.ר. הדפסות בע"מ

חדשות ישנות, מזויפות

אגניישיקה קוראנט, ורדי בוברוב ויעל בלבן

מרכז הכנסים על-שם דוד לופאטי, מכון ויצמן למדע

בשנת 1996 שלח הפיסיקאי אלן סוקאל (Alan Sokal), מאוניברסיטת ניו-יורק, מאמר לכתב-העת המדעי *Social Text*, היוצא לאור באוניברסיטת דיוק ומתמקד בחקר התרבות. הכותרת: "מרחיבים את הגבולות: לקראת הרמנויטיקה טרנספורמטיבית של כבידה קוונטית". המאמר עבר את מחסום העריכה – ופורסם. זמן לא רב לאחר מכן הודיע סוקאל שמדובר במה שהוא כינה "ניסוי": המאמר, למעשה, אינו אלא אוסף חסר משמעות של קלישאות וציטוטים של הוגים פוסט-מודרניסטיים, שאחדים מהם פירסמו מאמרים באותו כתב-עת. סוקאל מתח קו ישר בין פוסט-מודרניזם לפוסט-אמת, והדבר הצית מהומה של מאמרים ומאמרי-נגד, שנמשכה שנים.

כמעט 20 שנה לאחר האירוע הזה העמיד הפיסיקאי דייוויד סימונס-דפין (David Simmons-Duffin), מהמכון ללימודים מתקדמים בפרינסטון, אתגר בעל אופי מחקרי בפני פיסיקאים, חובבי פיסיקה, וכל מי שהיה מוכן להתמודד עם האתגר. הוא הציב זוגות של כותרות מאמרים מדעיים בפיסיקה תיאורטית, זו מול זו – כאשר האחת היא כותרת של מאמר מדעי אמיתי, שפיסיקאים העלו ל"ארכיב", המאגר של מאמרים בתחום זה, ואילו השנייה היא כותרת מתחזה – "פייק ניוז" – שאין מאחוריה מאמר, ובמקרים לא מעטים היא חסרת משמעות. המתמודדים התבקשו לקבוע איזו מבין השתיים היא הכותרת של המאמר האמיתי, ואיזו המזויפת.

ניתוח התוצאות של 50,000 משחקים, שכללו 750,000 בחירות, העלה שיעור הצלחה ממוצע של 59%. כלומר, בכ-40% מהמקרים ייחסו המשתתפים אמינות לכותרות מאמרים שלא היו אלא זיוף (והעדיפו אותן על פני כותרות של מאמרים אמיתיים). כלומר, נתון זה קרוב למדי לתוצאה שהייתה מתקבלת בניחוש אקראי.

דומיניק סטקולה (Dominik Stecula), דוקטורנט פולני במדע המדינה, בחן באחרונה (2017), באוניברסיטת קולומביה הבריתית, את מידת האוריינות וכושר ההבחנה של 700 סטודנטים לתואר ראשון במדע המדינה. הוא הראה להם כ-50 עמודים ראשיים של אתרי חדשות, בהם כמה אתרים אמיתיים וידועים בתחום, וכן מספר אתרים שנודעו כמפיצי חדשות מזויפות. הנבדקים התבקשו לדרג את מידת האמינות שהם מייחסים לכל אתר. בין שאר הממצאים בלטה העובדה, שיותר ממחצית הנבדקים ייחסו רמה גבוהה של אמינות לשני אתרים של חדשות מזויפות.

המשותף ל"הרמנויטיקה של כבידה קוונטית", לכותרות הבדיוניות של דייוויד סימונס-דפין, לציון האמינות הגבוה שהעניקו הסטודנטים לאתרי החדשות המזויפות, ולמשפט המדהים של רוברט דה-נירו בסרט "לכשכש בכלב" (Wag the Dog – על-פי ספרו של לארי ביהרט): "מה פירוש 'המלחמה הסתיימה'? הרי זה עתה ראיתי אותה בטלוויזיה" – הוא התחושה המתחזקת, בתחומים שונים של חיינו בעשור השני של האלף השלישי, שהעובדות אינן חשובות עוד. הכל בבחינת דעה.

מהי, אם כן, התשתית של האמת? כיצד אפשר להבחין בין אמירות, או טענות, או חדשות אמיתיות, לבין אלה המזויפות? זו השאלה שאגניישיקה קוראנט, ורדי בוברוב ויעל בלבן בוחנות בעבודותיהן המוצגות בתערוכה "חדשות ישנות, מזויפות", שאצר יבשם עזגד, ואשר מוצגת במרכז הכנסים על-שם דוד לופאטי במכון ויצמן למדע.

אגניישיקה קוראנט, אמנית פולנייה שעובדת בניו-יורק, בוחנת את מאפייני האמת והזיוף במערכות מורכבות של כלכלה, תרבות וחברה. תוך שהיא מגייסת לעזרתה את השיטה האנליטית, היא "נוסעת לאחור בזמן", אל השלב שבו התקיימו רק "היסודות הכימיים של המערכת". כאן היא בוחנת אותם בזה אחר זה, ומנסה לעקוב אחר הדרך שבה משפיעים שינויים שאולי חלו (או חלים) בהם על "התמונה הגדולה", על התופעות הכלכליות-חברתיות-תרבותיות שאנו חווים כיום.

בעבודה הקרויה "זמן מחצית החיים של העובדות" היא מציגה שתי "טבלאות מחזוריות": אחת של היסודות הכימיים הבסיסיים של ההווה החברתית-כלכלית-תרבותית, והשנייה של "תפיסות שגויות ואגדות אורבניות" אשר מלוות ומעצבות את חיינו. בפיסיקה, "זמן מחצית החיים" מבטא את מידת היציבות של איזוטופים רדיואקטיביים: זהו משך הזמן שבו מחצית מהאטומים של איזוטופ רדיואקטיבי מסוים ידעכו וישנו את זהותם. שתי הטבלאות מהדהדות חומרים, אמירות ותפיסות שנכללו בספרים ובסרטים מן העבר.

בעבודה "מפות של איי רפאים" היא מציגה שתי מפות בדיוניות שבהן מופיעים איי רפאים, שעל אף שאינם קיימים, אנשים האמינו בקיומם בתקופות שונות של ההיסטוריה. בעוד כמה מאותם איי רפאים עלו על בימת ההיסטוריה כתוצאה ממגבלות הידע וכלי המדידה שעמדו לרשות הספנים במאות קודמות, נראה שחלק מהם הומצאו לצרכים פוליטיים, מדיניים וכלכליים. בין היתר, ייתכן שכך נולד הסכסוך בין ספרד לפורטוגל במאה ה-15, ביחס לאי הרפאים "אנטיליה". עבודה זו כוללת מפה רגילה, מפה מדינית המציגה בעלויות ותביעות מדיניות, וסדרה של מפות אינדיבידואליות של 30 איי רפאים.

אגניישקה קוראנט נולדה ולמדה בפולין. ב-2010 ייצגה את פולין בביאנלה של ונציה. הציגה תערוכות, בין היתר, במוזיאון גוגנהיים בניו-יורק, ובטייט מודרן בלונדון.

היה או לא היה?

יעל בלבן, שהמיצב מעשה ידיה, "איגנודי: ביקור חוזר", מוצב בקומת הכניסה למרכז הכנסים על-שם לופאטי, מאתגרת את המציאות בחייה ובעבודתה. היא בעלת תואר ראשון במתמטיקה ותואר שני באמנות. עבודותיה הוצגו, בין היתר, במוזיאון חיפה לאמנות ובמוזיאון תל-אביב לאמנות (במסגרת זכייתה בפרס שרת התרבות). הסטודיו שלה, בחיפה, מצוי במרחק שמיעה – וראייה – מהנמל הגדול, השוכן לחוף הים התיכון.

בלבן מנהלת, בעבודתה, שיח תרבותי מורכב עם תולדות האמנות. כך, למשל, המיצב "איגנודי: ביקור חוזר" מהדהד דמויות של גברים עירומים (Ignudi) שצייר מיכלאנג'לו על תקרת הקאפלה הסיסטינית. בלבן ציירה-רשמה אותם על שברים של לוחות שיש. בדרך הטבע, הרישום קודם, כרונולוגית, לפיסול, אלא שבלבן בחרה להפוך את הסדר, (בבחינת היפוך כיוון הזמן), והציבה את הרישום ה"ראשוני" ב"קו הגמר", כתוצר הסופי של היצירה. הרישום מבוצע באמצעות רפידוגרף, והוא עשוי במסלול מפותל, ספירלי, מתקדם וחוזר חלופות (רותי דירקטור קישרה את דרך העבודה הזאת למלאכות נשיות מסורתיות, כמו סריגה וריקמה). התוצאה המתקבלת נחזית כתלת-ממדית, בעוד שבפועל, כמובן, פני השטח של לוח השיש הם מישוריים, דו-ממדיים. בלבן אומרת, שמקור ה"סלסולים" ברישומיה הוא בחתימה המסולסלת של קצין סובייטי על מסמך הרהביליטציה (טיהור שם) שהוענק למשפחת סבה, לאחר שהוא עצמו הוצא להורג בתקופת סטאלין באשמת "בגידה במולדת".

המיצב ממוקם בגומחת אבן כורכר, דבר שמעלה לתודעה את משל המערה של אפלטון, את רתיעתם של הבורים מאור החוכמה והידע, ואת ההעדפה האנושית כל כך (אולי אנושית מדי, כפי שאמר בהקשר אחר ניטשה), להימנע מלהכריע בין אמת לשקר, או בין עובדה לזיוף.

נושק למיצב זה, ותומך בדימוי המערה האפלטונית, ניצב (למעשה, מתוח) המיצב "מלכודת?" – Trap? – מעשה ידיה של ורדי בוברוב. עבודה זו, העשויה כולה מגומיות משרדיות, אשר מחוברות זו לזו בקשר שטוח, מדמה רשת ענקית של קורי עכביש, המציבה בפני המתבונן איום שקט, ונחזית להיות מלכודת, דבר שמחייב דריכות מסוימת והמתנה לבאות.

בוברוב חיה ועובדת בתל-אביב. עבודת גומיות משרדיות אחרת שלה הוצגה לא מכבר במוזיאון ישראל בירושלים. היא מתמקדת בעבודותיה במושגים "משך", "הצטברות" ו"שינוי". הקשרים בין הגומיות מייצגים את קשת המשמעויות של הביטוי "קשר", החל מקשר בין עובדות לתפיסות, או בין מסמן למסומן, דרך קשר בין מסרים לאמונות, או קשר בין בני-אדם, ועד קשר בין זמן למרחב.

מה יהיה?

האם יכולתנו להבחין בין אמת לזיוף עלולה לחמוק מאיתנו אל תהום הנשייה? האם, בעצם, זה לא קרה כבר? והאם יש דרך שבה נוכל לצאת מהמערה של אפלטון "אל האור", שיאפשר לנו לדעת מה הם טוב ורע? ד"ר סנדר ואן-דר לינדן (Sander van der Linden), נירובילוג מאוניברסיטת קיימברידג', אנגליה, העלה באחרונה רעיון חדש: חשיפה מבוקרת למינון נמוך של זיופים, או שקרים, עשויה לפתח בנו חשדנות רבה יותר כלפי כל מידע שמגיע אלינו, כך שיקל עלינו לזהות זיופים עתידיים. במובן מסוים, הוא מציע לנסות ליצור מעין תרכיב חיסון פסיכולוגי-תפיסתי, בדומה לתרכיבי החיסון הביולוגיים המבוססים על נגיפים מוחלשים של המחלה. האם שיטה זו עשויה להצליח? קשה לדעת. מצד שני, באותה מידה (כמעט) קשה לדעת אם ההצעה הזאת אמיתית, או שאינה אלא זיוף שנועד לבחון את מידת הדריכות והביקורתיות שלנו. ■

האיום המרומז של רשת הקורים הוא אמיתי לחלוטין, ללא קשר לשאלה אם עכביש ענק יצר אותה או שהיא מעשה ידי אדם, אם המלכודת מייצגת סכנה אמיתית, או קונספטואלית "בלבד". כפי שפסיכולוגים מטפלים בפחדיו של מטופל מ"אריה שניצב מאחורי הדלת" ללא קשר לשאלה אם אכן ניצב שם אריה, כך בורבוב מאתגרת את הצופים במיצב לתנודה בלתי-פוסקת של התפיסה, הלך ושוב, בין האמיתי והמאיים לבין המזויף והמניפולטיבי.

בורבוב אומרת שבחירה בגומיות משרדיות מפני שהן מוצר בנאלי, פונקציונלי, ש"מכיר את ממדיו הצנועים ואת מגבלותיו", ובכל זאת הן קשורות לארגון ולסידור. גבולות האלסטיות שלהן, והדרך שבה הן נקרעות ומצליפות בתגובה למתיחה מוגזמת, רומזת גם על גבול היכולת שלנו להשתמש ב"חדשות מזויפות" ולהאמין כי הן אמיתיות.

פרופ' ידין דודאי יחד עם ד"ר מיכה אדלסון וחברים אחרים בקבוצת המחקר שלו במכון ויצמן למדע חקרו את הדרך שבה מידע "מתויק" במוחנו, ומקבל מעמד של "עובדה". הם גילו, בין היתר, שכאשר שני אזורים במוח, האמיגדלה וההיפוקמפוס, מופעלים בעת ובעונה אחת – דבר שקורה כאשר אנו יוצרים זיכרון ותוך כדי כך מקבלים מידע מגורם כלשהו שיש לו משמעות חברתית ורגשית מבחינתנו – המידע המועבר לזיכרון "מעוצב מחדש", ו"דורס" את הזיכרון הקודם. כלומר, אפשר להניח כי בדרך זו עשויות חדשות מזויפות לתפוס את מקומם של זיכרונות ועובדות אמיתיים.

כך, למשל, לחץ חברתי יכול לשנות את הדרך שבה אנו זוכרים אירועים. פרופ' דודאי וחברי קבוצתו הראו והדגישו כיצד אנשים שהשיבו נכונה על שאלות, ולאחר מכן נחשפו לתשובות שגויות של עמיתים רבים, משנים את דעתם, מקבלים על עצמם את הדעה השגויה – ומכאן ואילך, לעיתים תכופות, דבקים בה ומסרבים לשנותה. ייתכן שהמנגנון האחראי לייחוס חשיבות לדעת הרוב התפתח במהלך האבולוציה, ותרתם ככל הנראה להישרדות. אבל כיום, כאשר אנחנו נשטפים בזרם אדיר של פריטי מידע, וכאשר חלק ניכר מהמידע הזה משותף לרבים, בין היתר באמצעות הרשתות החברתיות, התכונה החיובית של ייחוס חשיבות ל"מה שאומרים אנשים אחרים", מנוצל לא אחת להפצת חדשות מזויפות.

THE PERIODIC TABLE OF FICTIONAL ELEMENTS AND MINERALS

Group	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
Period																		
1	Cv Carbonium																	Oc Oxygen
2	La Lanthanum	Rm Radium											Ti Titanium	Dp Dysprosium	Th Thorium	Kr Krypton	Re Rhenium	Se Selenium
3	Pl Plutonium	Re Radium											Sk Samarium	Um Uranium	Ra Radium	La Lanthanum	Ig Iodine	Ti Titanium
4	Rd Radium	Cs Cesium	Cm Curium	Ty Tytanium	S Sulfur	Bo Bismuth	Sb Antimony	Hs Hassium	Bs Bismuth	At Astatine	Ps Francium	Lo Lanthanum	Br Bromine	Up Uranium	Vt Vanadium	El Einsteinium	Sp Samarium	Dt Dysprosium
5	Rn Radium	Mi Mendelevium	Ky Krypton	Tr Tritium	Pl Plutonium	Po Polonium	Il Iridium	Ct Cadmium	E Europium	Cx Cadmium	Ms Mendelevium	Tr Tritium	Sp Samarium	Mm Mendelevium	Z Zinc	Rs Radium	Al Aluminum	Ds Dysprosium
6	Sa Samarium	Nt Neptunium	In Indium	Jo Jolium	Sc Scandium	Qu Quadrupole	E Europium	A Actinium	Rd Radium	Mv Mendelevium	We Weinsteinium	Cp Cadmium	Su Samarium	Sg Samarium	Ph Phosphorus	Fm Fermium	Li Lithium	Cn Cadmium
7	Sy Samarium	Lx Lanthanum	Td Tytanium	Sr Strontium	Ro Radium	Rx Radium	Hb Hassium	Tu Tytanium	Up Uranium	Qz Quadrupole	G Gadolinium	Cn Cadmium	Al Aluminum	Tm Terbium	O Oxygen	Vi Vanadium	In Indium	Dn Dysprosium

Sx Samarium	Ju Jolium	Lu Lanthanum	Dt Dysprosium	Ad Actinium	Pr Praseodymium	Pr Praseodymium	Rs Radium	Qd Quadrupole	Fr Francium	Kc Krypton	Ca Calcium	Cl Chlorine	Dc Dysprosium	By Bismuth	Co Cadmium
Ti Titanium	Qu Quadrupole	No Neptunium	Pa Protactinium	Th Thorium	Im Iridium	Im Iridium	Ad Actinium	Ca Calcium	Ui Uranium	Ab Actinium	F Francium	Du Dysprosium	Ct Cadmium	Dm Dysprosium	Ul Uranium

Transition Metals

Alkali Metals

Alkaline Earth Metals

Unknown

Minerals

Oil

Oil - Lanthanum

Transition Metals

Metals

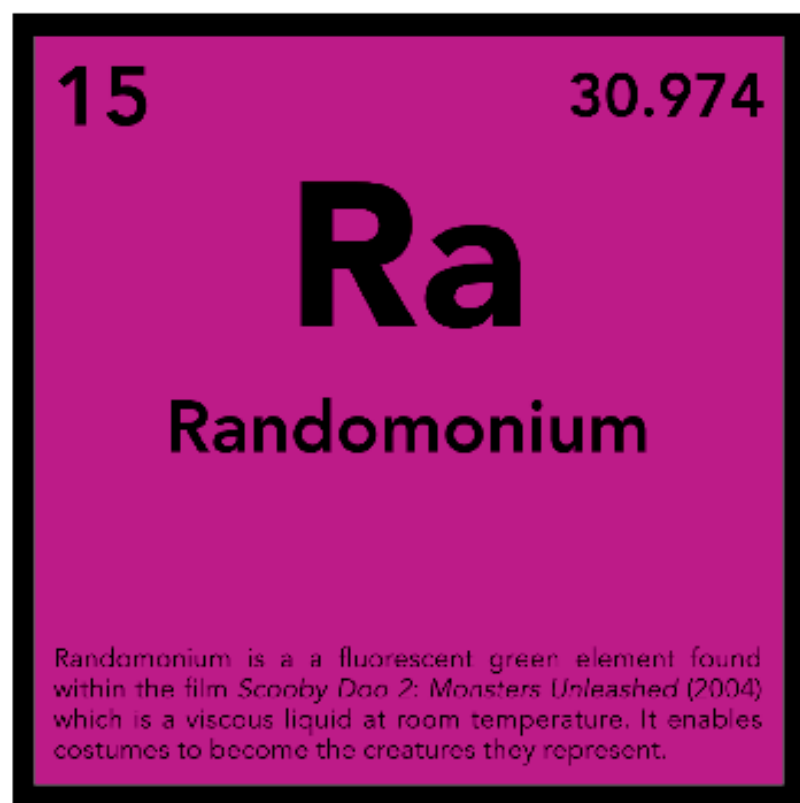
Liquor

Compounds

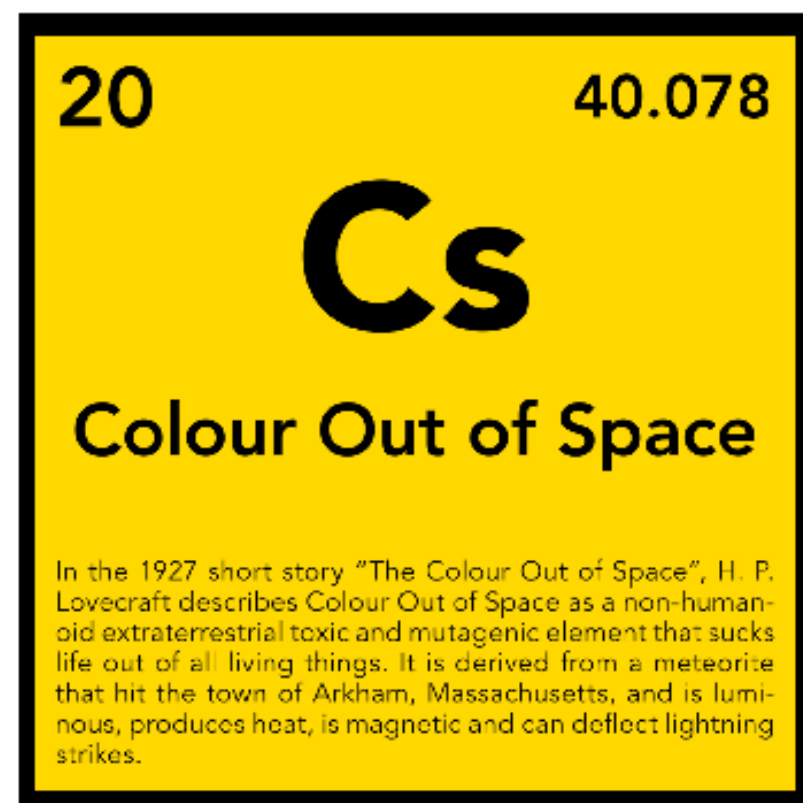
Noble Gases

Agnieszka Kurant, The Half-Life of Facts, 2017
Pigment print on archival paper, 154 cm / 114 cm (one of a pair of tables)

אגנישקה קוראנט, מחצית החיים של עובדות, 2017
הדפס פיגמנטי על נייר ארכיוני, 154 ס"מ / 114 ס"מ (טבלה אחת מזוג טבלאות)

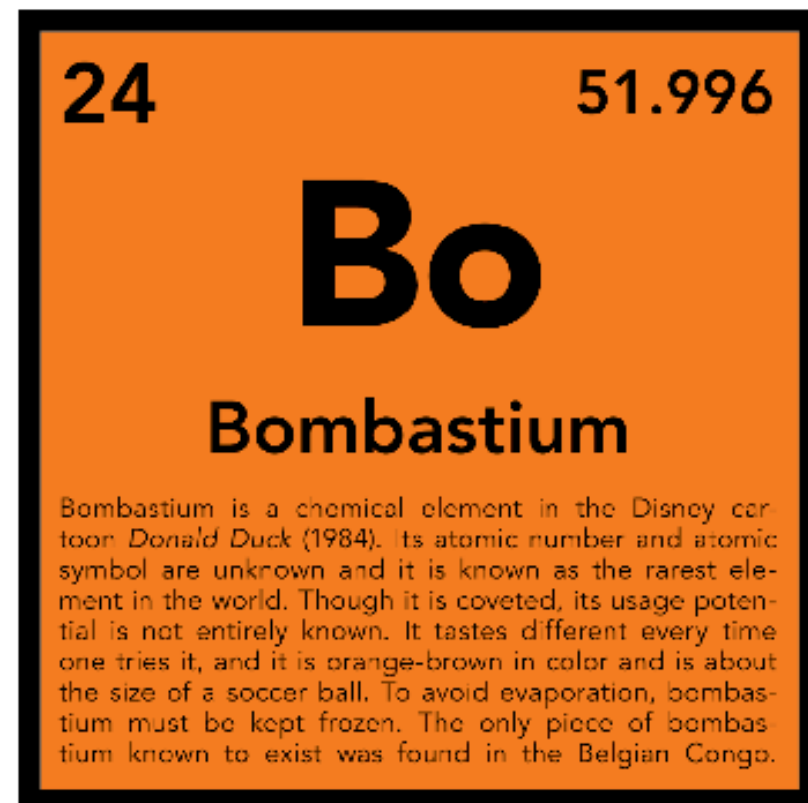
Agnieszka Kurant, The Half-Life of Facts, detail

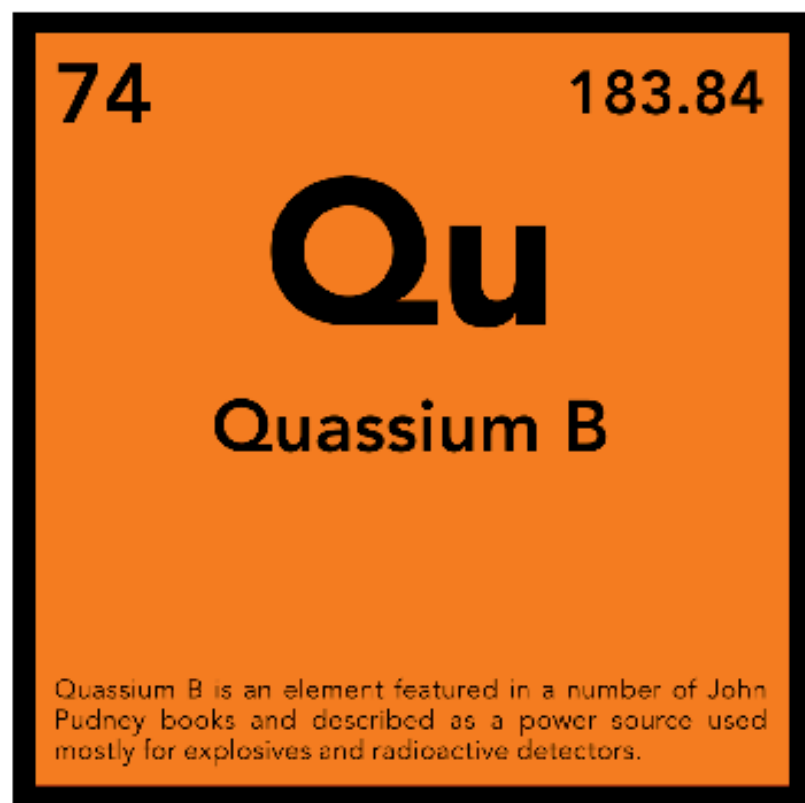
אגניישקה קוראנט, מחצית החיים של עובדות, פרט

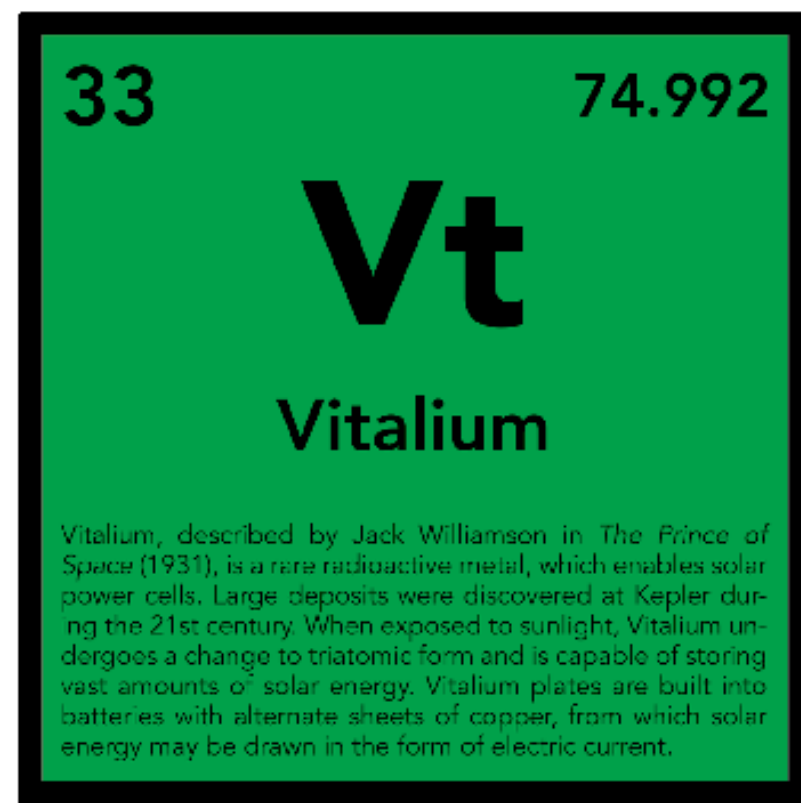
Agnieszka Kurant, *The Half-Life of Facts*, detail

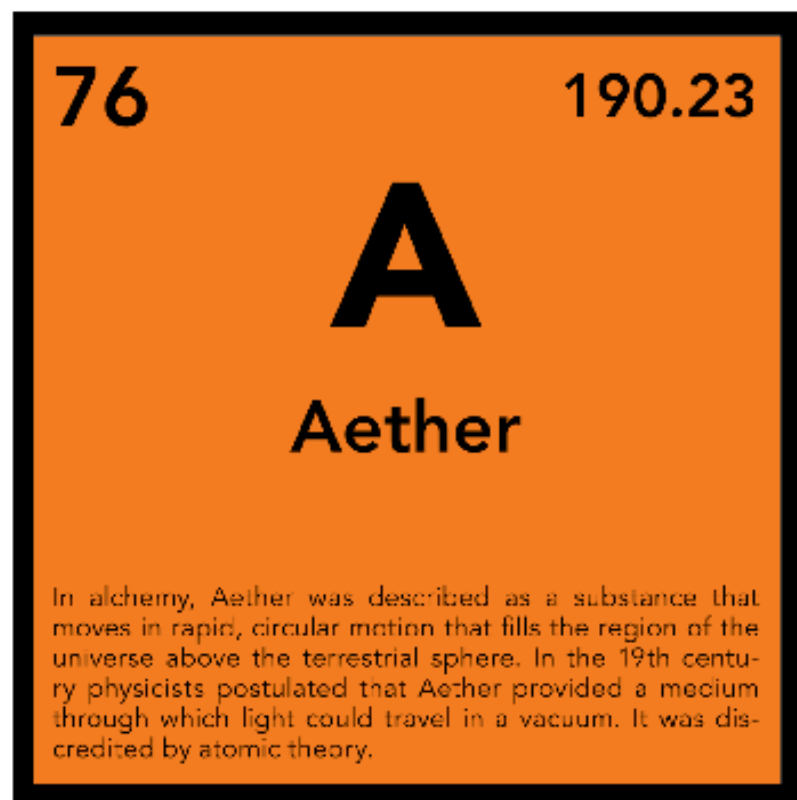
אגניישקה קוראנט, מחצית החיים של עובדות, פרט

Agnieszka Kurant, *The Half-Life of Facts*, detail

אגניישקה קוראנט, מחצית החיים של עובדות, פרט

Agnieszka Kurant, The Half-Life of Facts, detail

אגניישקה קוראנט, מחצית החיים של עובדות, פרט

THE PERIODIC TABLE OF : COLLECTIVE DELUSIONS AND MISCONCEPTIONS

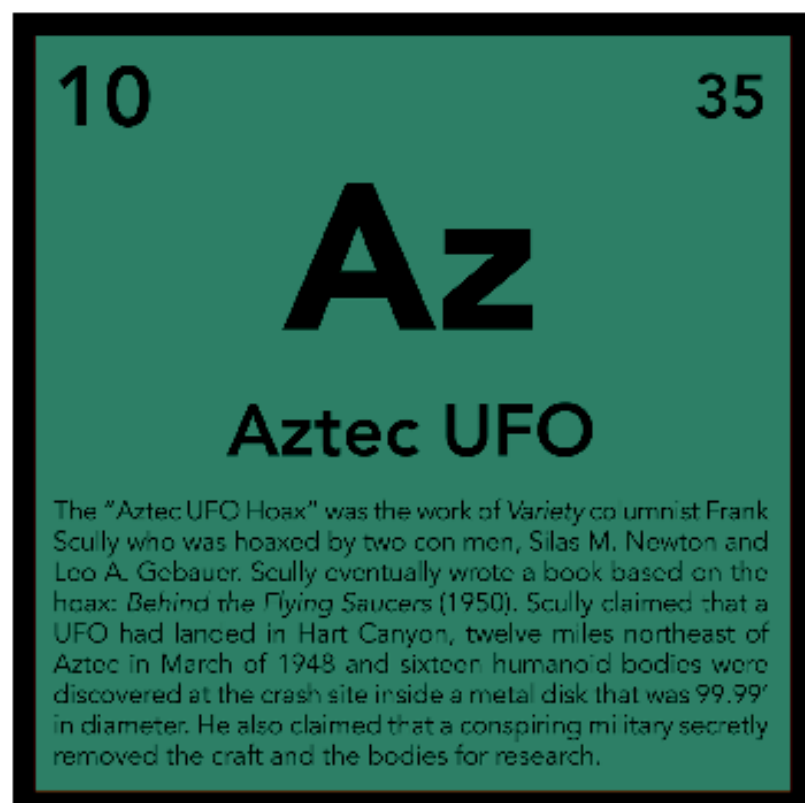
Group	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
Period																		
1	Ce Collective Delusion																	Ar Collective Delusion
2	Pd Social Paranoia	Pl Scientific Rumors											Sq Urban Legend	Tu Urban Legend	Fe Social Paranoia	By Social Paranoia	Fr Social Paranoia	Ar Collective Delusion
3	Qw Social Paranoia	As Scientific Rumors											Sr Social Paranoia	Hi Social Paranoia	Qc Social Paranoia	Hm Social Paranoia	Pg Social Paranoia	Ct Collective Delusion
4	Sp Social Paranoia	Mh Scientific Rumors	S Collective Delusion	Fd Collective Delusion	Co Collective Delusion	Ev Collective Delusion	Bu Collective Delusion	Sch Collective Delusion	Gw Collective Delusion	D Collective Delusion	Hi Collective Delusion	Sg Collective Delusion	Al Collective Delusion	Li Collective Delusion	Pc Collective Delusion	Fc Collective Delusion	Ar Collective Delusion	Su Collective Delusion
5	Rh Social Paranoia	Hb Scientific Rumors	Ch Collective Delusion	Ca Collective Delusion	Dr Collective Delusion	Fc Collective Delusion	Ho Collective Delusion	Ca Collective Delusion	Vc Collective Delusion	Po Collective Delusion	Bl Collective Delusion	Pa Collective Delusion	Sh Collective Delusion	Bh Collective Delusion	Gt Collective Delusion	En Collective Delusion	Jr Collective Delusion	Mi Collective Delusion
6	Bb Social Paranoia	Bc Scientific Rumors	Fd Collective Delusion	Ah Collective Delusion	Tb Collective Delusion	W Collective Delusion	Py Collective Delusion	Br Collective Delusion	Su Collective Delusion	Bu Collective Delusion	R Collective Delusion	Ce Collective Delusion	Pl Collective Delusion	Uf Collective Delusion	Kl Collective Delusion	Gc Collective Delusion	Ki Collective Delusion	Bw Collective Delusion
7	He Collective Delusion	Ith Scientific Rumors	Sw Collective Delusion	Di Collective Delusion	Se Collective Delusion	Se Collective Delusion	Le Collective Delusion	Ph Collective Delusion	Ss Collective Delusion	Pa Collective Delusion	Sa Collective Delusion	Os Collective Delusion	St Collective Delusion	Ju Collective Delusion	T Collective Delusion	Sm Collective Delusion	Mm Collective Delusion	St Collective Delusion

Cm Collective Delusion	Jr Collective Delusion	Tx Collective Delusion	Lm Collective Delusion	Lb Collective Delusion	Mz Collective Delusion	Qc Collective Delusion	Pm Collective Delusion	Fa Collective Delusion	Di Collective Delusion	Pn Collective Delusion	Ab Collective Delusion	Em Collective Delusion	Li Collective Delusion	He Collective Delusion
Ve Collective Delusion	Mp Collective Delusion	Fl Collective Delusion	Pb Collective Delusion	Be Collective Delusion	An Collective Delusion	Ap Collective Delusion	Ca Collective Delusion	Ew Collective Delusion	Jc Collective Delusion	Zp Collective Delusion	V Collective Delusion	Mz Collective Delusion	Au Collective Delusion	Cy Collective Delusion

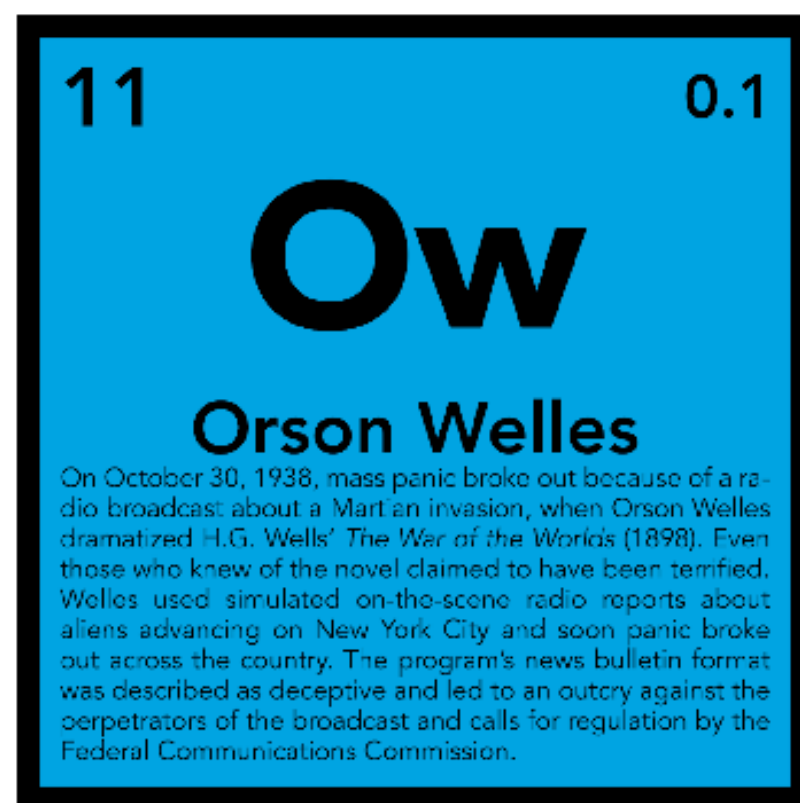
St Collective Delusion																		
---------------------------	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Agnieszka Kurant, The Half-Life of Facts, 2017
 Pigment print on archival paper, 154 cm / 114 cm (one of a pair of tables)

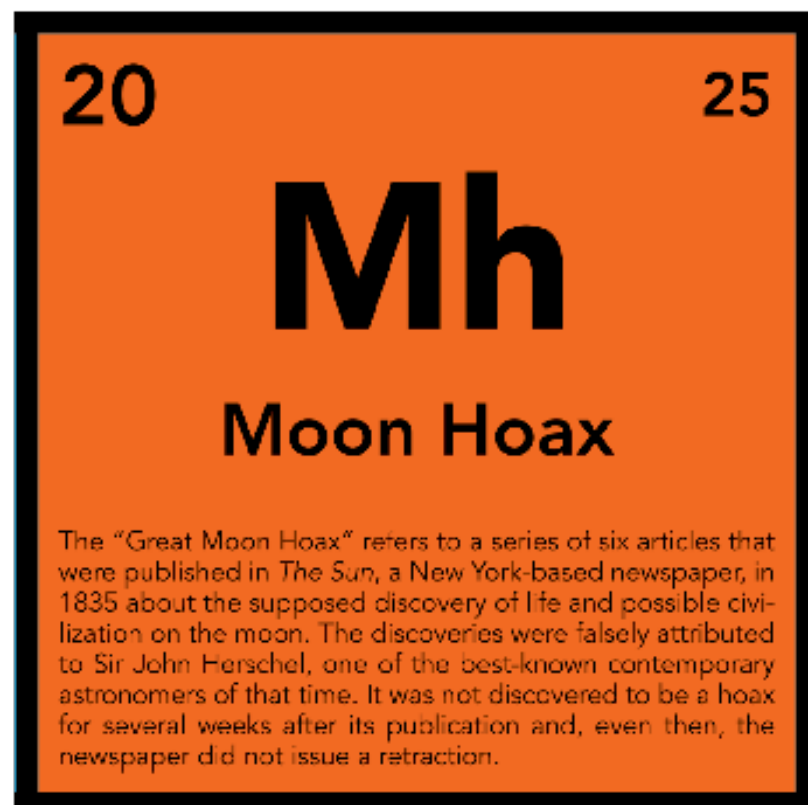
אגנישקה קוראנט, מחצית החיים של עובדות, 2017
 הדפס פיגמנטי על נייר ארכיוני, 154 ס"מ / 114 ס"מ (טבלה אחת מזוג טבלאות)

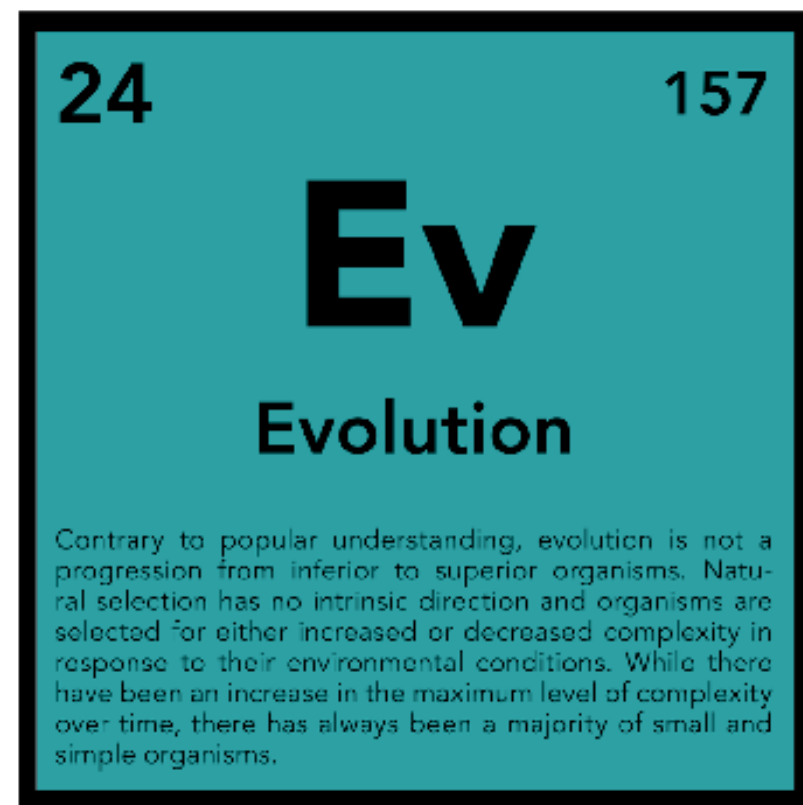
Agnieszka Kurant, *The Half-Life of Facts*, detail

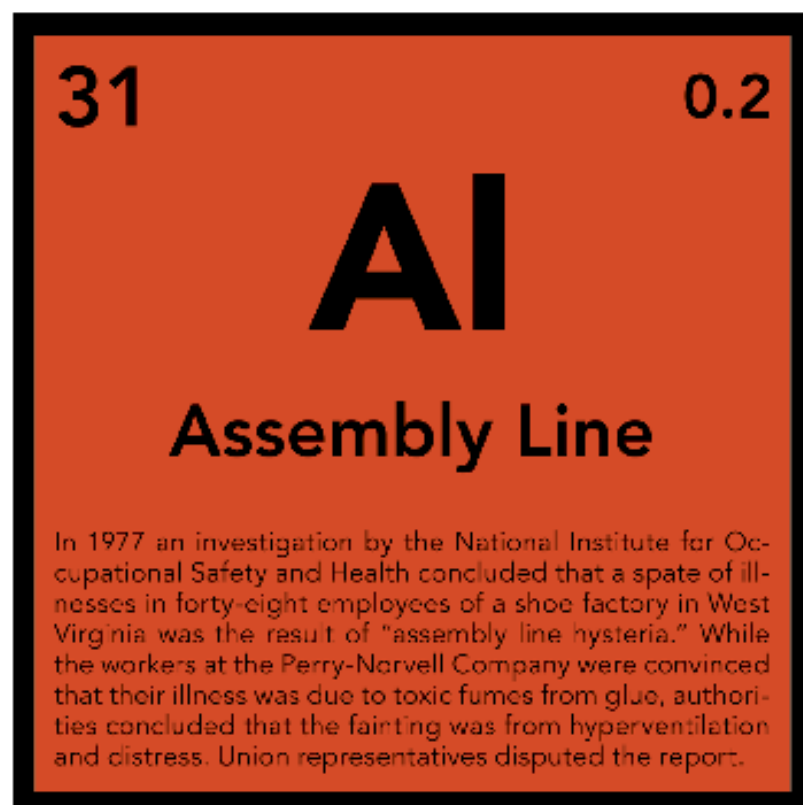
אגניישקה קוראנט, מחצית החיים של עובדות, פרט

Agnieszka Kurant, *The Half-Life of Facts*, detail

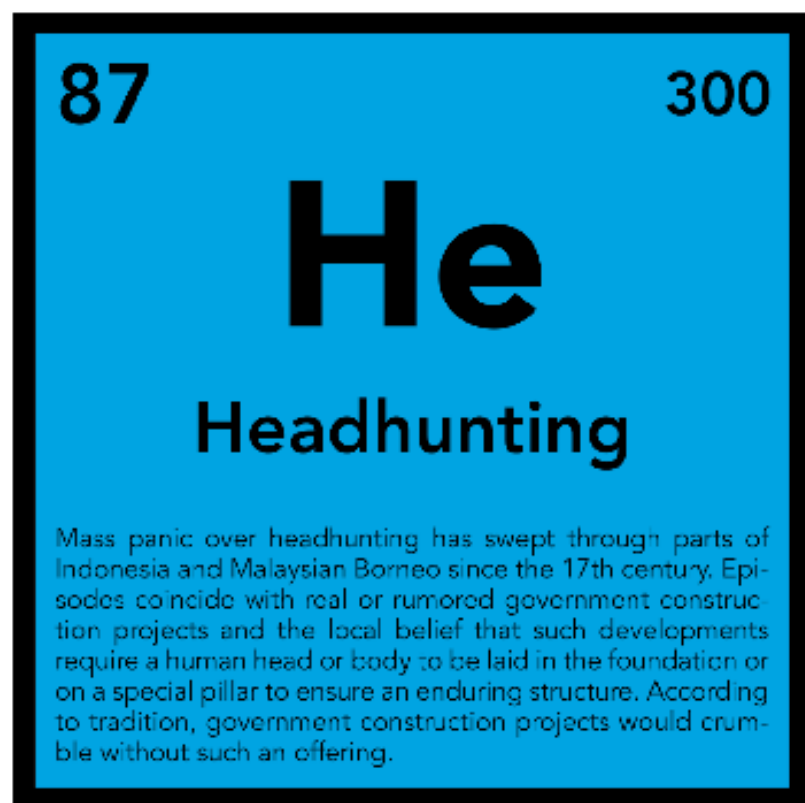
אגניישקה קוראנט, מחצית החיים של עובדות, פרט

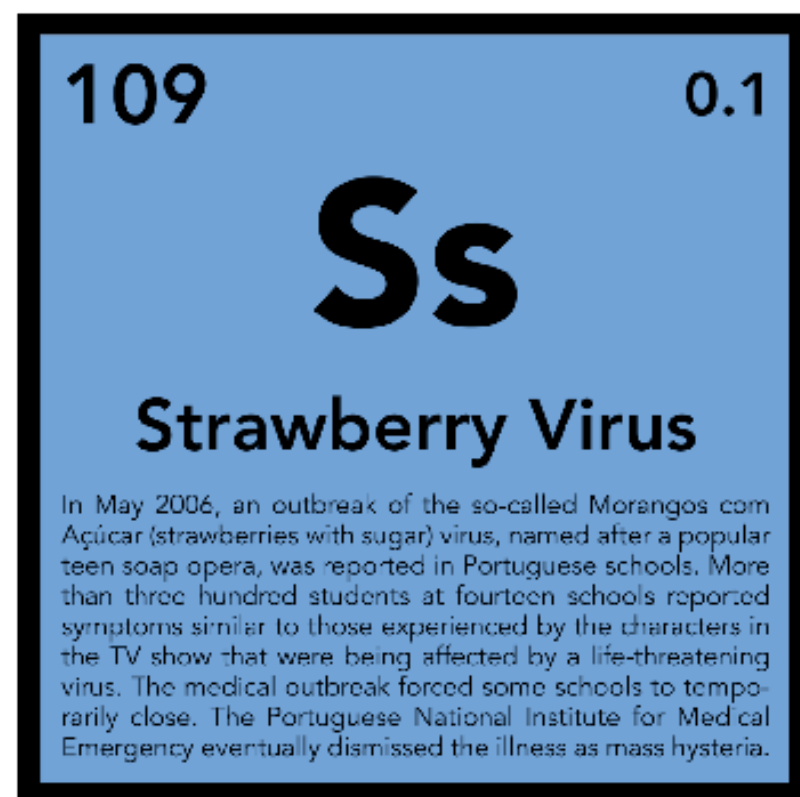
Agnieszka Kurant, The Half-Life of Facts, detail

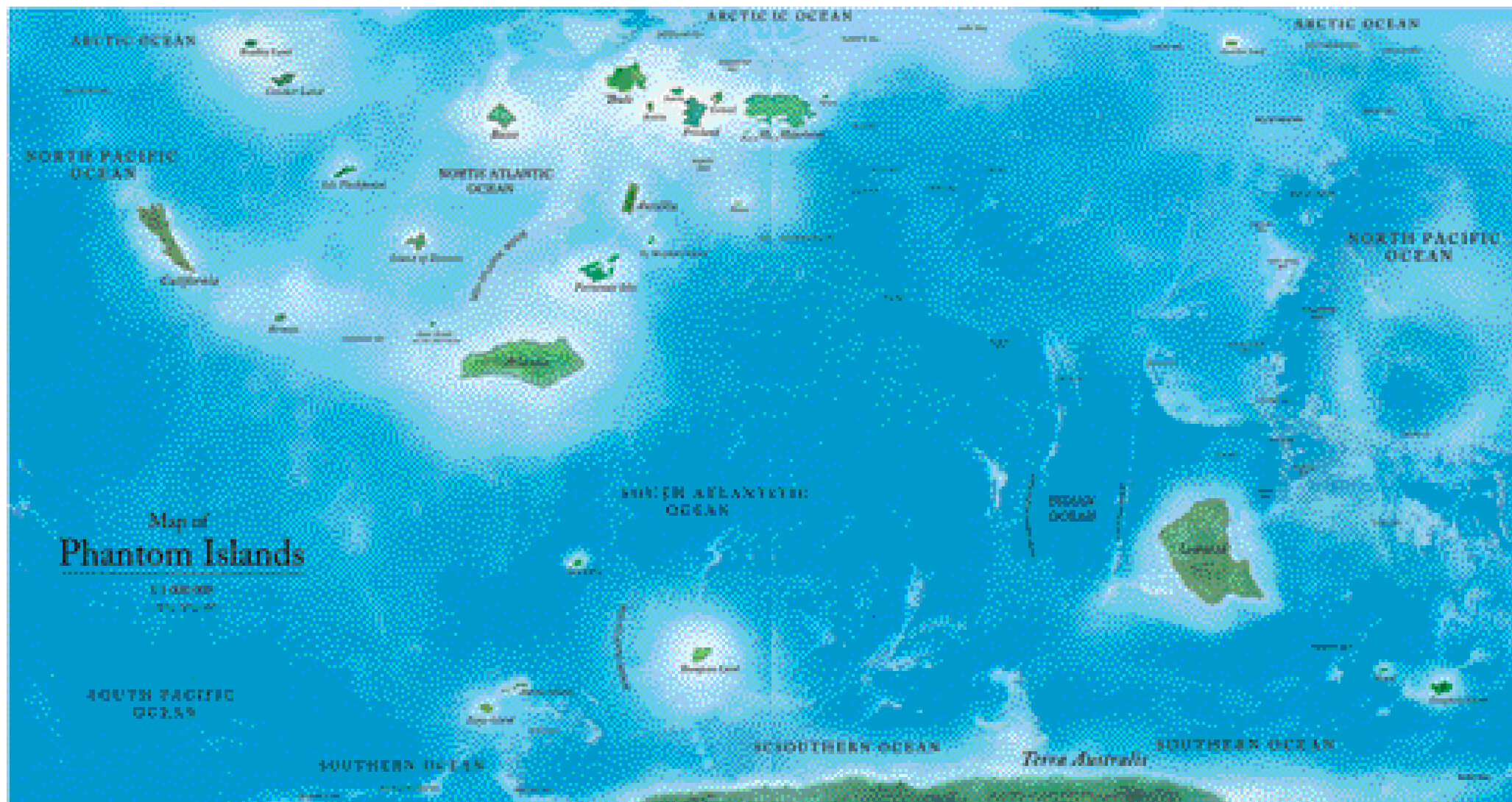
אגניישקה קוראנט, מחצית החיים של עובדות, פרט

Agnieszka Kurant, The Half-Life of Facts, detail

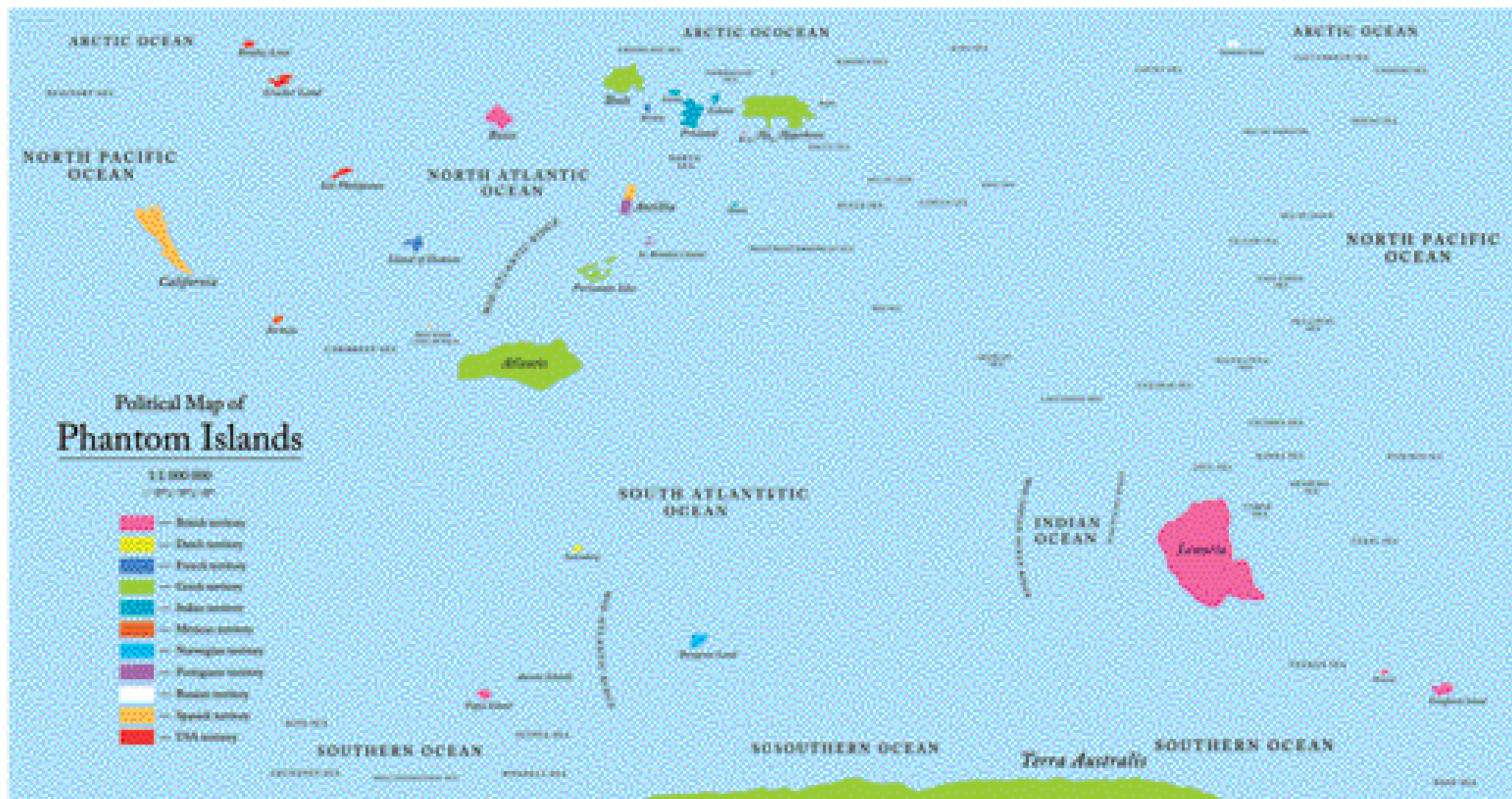

אגניישקה קוראנט, מחצית החיים של עובדות, פרט

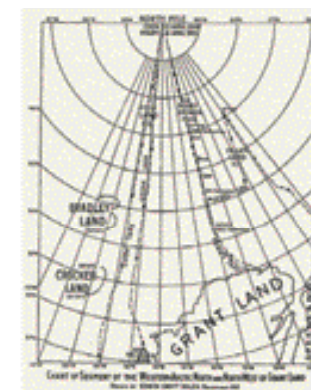
Agnieszka Kurant, Map of Phantom Islands, 2011
pigment print on archival paper, 114 cm / 70 cm

אגנישקה קוראנט, מפה של איי רפאים, 2011
הדפס פיגמנטי על נייר ארכיוני, 114 ס"מ / 70 ס"מ

Agnieszka Kurant, Political Map of Phantom Islands, 2011
pigment print on archival paper, 114 cm / 70 cm

אגניישקה קוראנט, מפה פוליטית-מדינית של איי הרפאים, 2011
הדפס פיגמנטי על נייר ארכיוני, 114 ס"מ / 70 ס"מ

Frisland, Icaria and Estland

FRISLAND, ICARIA and ESTLAND appear first time on The *Carta de Navigar* that is one of examples of early maps of Scandinavia that did not originate an edition of Ptolemy's Geography.

Nicola Zeno published a map to illustrate the voyages of two ancestors in 1580. A fuller title of his book that contains the map is *Chart of Navigation of Nicolo and Antonio Zeno who were in the North in the year 1380 and Annals of the Journey in Persia... And of the Discovery of the Island Frislanda, Estlanda, Engvaulanda, Esttilanda, and Icaria, made under the Nert Pole, by the two brothers Zeno, Messire Nicolo, the Knight, and Messire Antonio. One book. With a detailed map of all the said parts of the North discovered by them. With permission and privilege. Venice: by Francesco Marcolini. 1588.*

The title refers to a map of the northern regions, described in the book as "a navigation chart which I once found that I possessed among the ancient things in our house, which... is

all rotten and many years old." However, later scholarly research, including that by Lucas, concluded that Zeno actually created his map from extant maps, including the *Carta Marina* of Olaus Magnus. The map was widely accepted as accurate in the sixteenth century.

Zeno's creation, with its imaginary geographics features, achieved unexpected longevity and influence. Map of the mythical islands of Frisland and Icaria, thus assuring their appearance on maps of the north for decades to come.

Most famous is Frisland. Frisland appears to be born out of confusion between an imaginary island and the actual southern part of Greenland. Even in the mid 18th century, explorers' maps clearly depicted Frisland as separated from Greenland by a wide strait. The myth of Frisland was exposed as explorers, chiefly from England and France, charted and mapped the north-west waters.

Bradley Land & Crocker Land

EARLY in the morning of April 11, 1913, Ensign Fitzhugh Green left the igloo where members of the Donald MacMillan Crocker Land Expedition spent the night. Just minutes later, Green came running back calling out "We have it!"

"It" meant Crocker Land, the mysterious Arctic land mass Robert Peary reported seeing in 1906. Peary had thought Crocker Land a possible continent. In 1906, the area Peary assigned to Crocker Land was virtually unexplored. The only corroborating evidence for the existence of Crocker Land was Eskimo legend and myth.

Peary placed Crocker Land some 120 miles west of a hill on Grant Land on northern Ellesmere Island. He named the landmass 'Crocker Land' after George Crocker (son of railway magnate Charles Crocker), who had funded the expedition.

Peary made no actual mention of his supposed discovery for another six months afterward. Most believe that he had actually laid his eyes on a Fata Morgana (assuming he did at all; some claim he simply made it up to get more funding for his next expedition, or to placate his financial backer). However, Peary's report was accepted neither by oceanographers nor by scientific societies of the day. Suddenly Crocker Land was one of the greatest mysteries in Arctic history.

In 1913, Donald Baxter MacMillan organized the ill-fated Crocker Land Expedition and set out to look for Crocker Land. Needless to say, it was not found. The expedition was

a disaster. The captain of the first ship became drunk and ran aground on the rocks. Later an Inuit guide was deliberately shot and killed by one of the expedition members under suspicious circumstances. The expedition eventually became stranded and was not rescued until four years later.^[1]

Although the concept of Crocker Land has been thoroughly disproved by modern aerial photography beginning with the 1937-38 MacGregor Arctic Expedition, some pseudo-scientific organizations still try to present a case for its possible existence.

Bradley Land was the name Frederick Cook gave to a mass of land which he claimed to have seen during a 1909 expedition. He described it as two masses of land with a break, a strait, or an indentation between. The land was named for John R. Bradley, who had sponsored Cook's expedition.

Cook published two photographs of the land and described it thus: "The lower coast resembled Heiberg Island, with mountains and high valleys. The upper coast I estimated as being about one thousand feet high, flat, and covered with a thin sheet ice."

It is now known there is no land at that location and Cook's observations were based on either a misidentification of sea ice or an outright fabrication. Cook's Inuit companions reported that the photographs were actually taken near the coast of Axel Heiberg Island.

Alleged location of Bradley Land sighted by Frederick Cook and Crocker Land sighted by Robert Peary.

Agnieszka Kurant, *The Archive of Phantom Islands*, 2011
30 pigment prints on archival paper, 27 cm / 37 cm each

אגנישקה קוראנט, הארכיון של איי הרפאים, 2011
30 הדפסים פיגמנטיים על נייר ארכיוני, 27 ס"מ / 37 ס"מ כל אחד

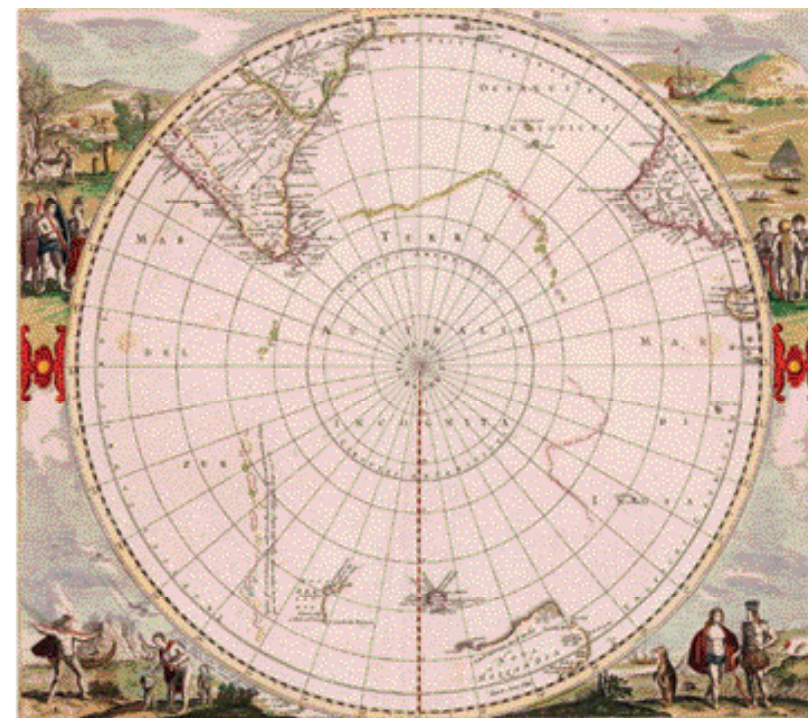
The Isles of Demons

THE Isles of Demons are found in the Newfoundland/Labrador region. They are generally shown as two islands. One of the earliest appearances was on a Ruysch map of 1507, and they became more widely known when they appeared on maps by Mercator and Ortelius in the 1560's and 1570's. These islands disappeared from maps by the mid-1600's. There are no islands off the Newfoundland coast as pictured above.

The island was believed to be full of monsters, wild animals, and demons whose sole purpose was to torment and at-

tack passing ships and anyone foolish to go onto the island. Strange noises could be heard on this island as ships passed by. One story, by Andre Thevet, tells of a French woman in the 1540's who was on board a ship of colonists and fell in love with an officer on the ship, and was banished to the island. She, the officer, and an old nurse were tormented by the demons and wild animals. Eventually, the woman was rescued by a passing ship, but the other two had died.

I. Map by Pseudo Agnese (1536-1560)

Terra Australis

I. Terra Australis on the map *Pala antea* by Hendrik Hondius (1627) II. Terra Australis on the Orontius Fina's Map *Nova, et Integra Universi Orbis Descriptio* (1530) III. *Descriptio terre australis*. Map by Petrus Bertius (1606).

Agnieszka Kurant, *The Archive of Phantom Islands*, 2011
30 pigment prints on archival paper, 27 cm / 37 cm each

אגנישקה קוראנט, הארכיון של איי הרפאים, 2011
30 הדפסים פיגמנטיים על נייר ארכיוני, 27 ס"מ / 37 ס"מ כל אחד

Antillia

ANTILLIA is a legendary island which was reputed during the age of exploration to lie in the Atlantic Ocean far to the west of Portugal and Spain. The island went by various other names such as Isle of Seven Cities, Ilha das Sete Cidades. Antillia was also connected at times with ancient legends including the Isles of the Blessed and the Fortunate Islands. By the 16th century, the legend gave rise to the independent Spanish legends of the Seven Cities of Gold, which were reputed by mercenary conquistadores to be fabulously wealthy and located somewhere on the mainland of America.

The origin of the name is uncertain. A variant of the name, *Atallia*, appeared on a 1367 chart by Franciscus Pizzigano. Although difficult to read, it has been translated as: "Here are statues which stand before the shores of *Atallia* (ante ripas Atalliae) and which have been set up for the safety of sailors; for beyond is the vile sea, which sailors cannot navigate," and a possible abbreviation mark over the 'A' was thought to suggest a better reading of *Antillia*.

Modern naval historians S.E. Morison and G.R. Crone speculated that the name may have derived from Getulia, the classical name for the northwestern part of Africa, and that the phrase on the 1367 chart actually read "ante ripas Getulias" where in medieval times it was thought that there were islands where Hercules had set up pillars warning that sailors had reached the boundaries of safe navigation, at the edge of the then known world.

Antillia is first marked in the Pizzigano chart of 1424 together with its northerly companion, Satanazes ("Devil's Island"). It appears in virtually all of the known surviving Portolan charts of the Atlantic - notably those of the Genoese B. Beccario or Beccaria (1410), the Venetian Andrea Bianco (1476), and Grazioso Benincasa (1476 and 1482).

On these maps, Antillia was typically depicted on a similar scale to Portugal's, lying around 200 miles west of the Azores. It was drawn as an almost perfect rectangle, its long axis running north-south, but with seven trefoil bays shared between the east and west coasts. Each city lay on a bay.

I. Antillia by Andrea Bianco (1476) II. Antillia by Albino de Canepa (1489)

A Portuguese legend tells how the island was settled in the early eighth century in the face of the Moorish conquest of Iberia by the Archbishop of Porto, six other bishops and their parishioners to avoid the ensuing Moorish invasion. Centuries later, the island became known as a proto-utopian commonwealth, free from the disorders of less favoured states.

Since these events predated the Kingdom of Portugal and the clergy's heritage marked a claim to significant strategic gains, Spain counterclaimed that the expedition was, in fact, theirs. One of the chief early descriptions of the heritage of Antillia is inscribed on the globe which the geographer Martin Behaim made at Nuremberg in 1492. Behaim relates the Catholic escape from the barbarians, though his date of 734 is probably a mistake for 714. The inscription adds that a Spanish vessel sighted the island in 1414, while a Portuguese crew claimed to have landed on Antillia in the 1430s.

In a later version of the legend, the bishops fled from Mérida, Spain, when Moors attacked it around the year 1190.

With this legend underpinning growing reports of a bountiful civilisation midway between Europe and Cipangu, or Japan, the quest to discover the Seven Cities attracted significant attention. However, by the last decade of the 15th century, the Portuguese state's official sponsorship of such exploratory voyages had ended, and in 1492, under the Spanish flag of Ferdinand and Isabella, Christopher Columbus set out on his historic journey to Asia, citing the island as the perfect halfway house by the authority of Paul Toscanelli.

Others following d'Anghiera suggested contenders in the West Indies for Antillia's heritage (most often either Puerto Rico or Trinidad), and as a result the Caribbean islands became known as the Antilles. As European explorations continued in the Americas, maps reduced the scale of the island Antillia, tending to place it mid-Atlantic, whereas the Seven Cities were attributed to mainland Central or North America, as the various European powers vied for territory in the New World.

Brittia

ACCORDING to Procopius "the island of Brittia lies in the northern ocean, not far from the shore, approximately opposite the mouths of the Rhine, and it is between Britania and the Island of Thule" (Procopius, *History of the war*).

Procopius described three nations that live on the island - Angles, Frisians and Britons.

He considered Brittia to be known to the inhabitants of the Low Countries under Frankish rule, corresponding both to a real island used for burial and a mythological Isle of the Blessed, to which the souls of the dead are transported.

Agnieszka Kurant, *The Archive of Phantom Islands*, 2011
30 pigment prints on archival paper, 27 cm / 37 cm each

אגנישקה קוראנט, הארכיון של איי הרפאים, 2011
30 הדפסים פיגמנטיים על נייר ארכיוני, 27 ס"מ / 37 ס"מ כל אחד

Yael Balaban, Ignudi Revisited
Installation, rapidograph on marble

יעל בלבן, איגנודי, ביקור חוזר
מיצב, רפידוגרף על שיש

Yael Balaban, Ignudi Revisited
Instalation, rapidograph on marble, detail

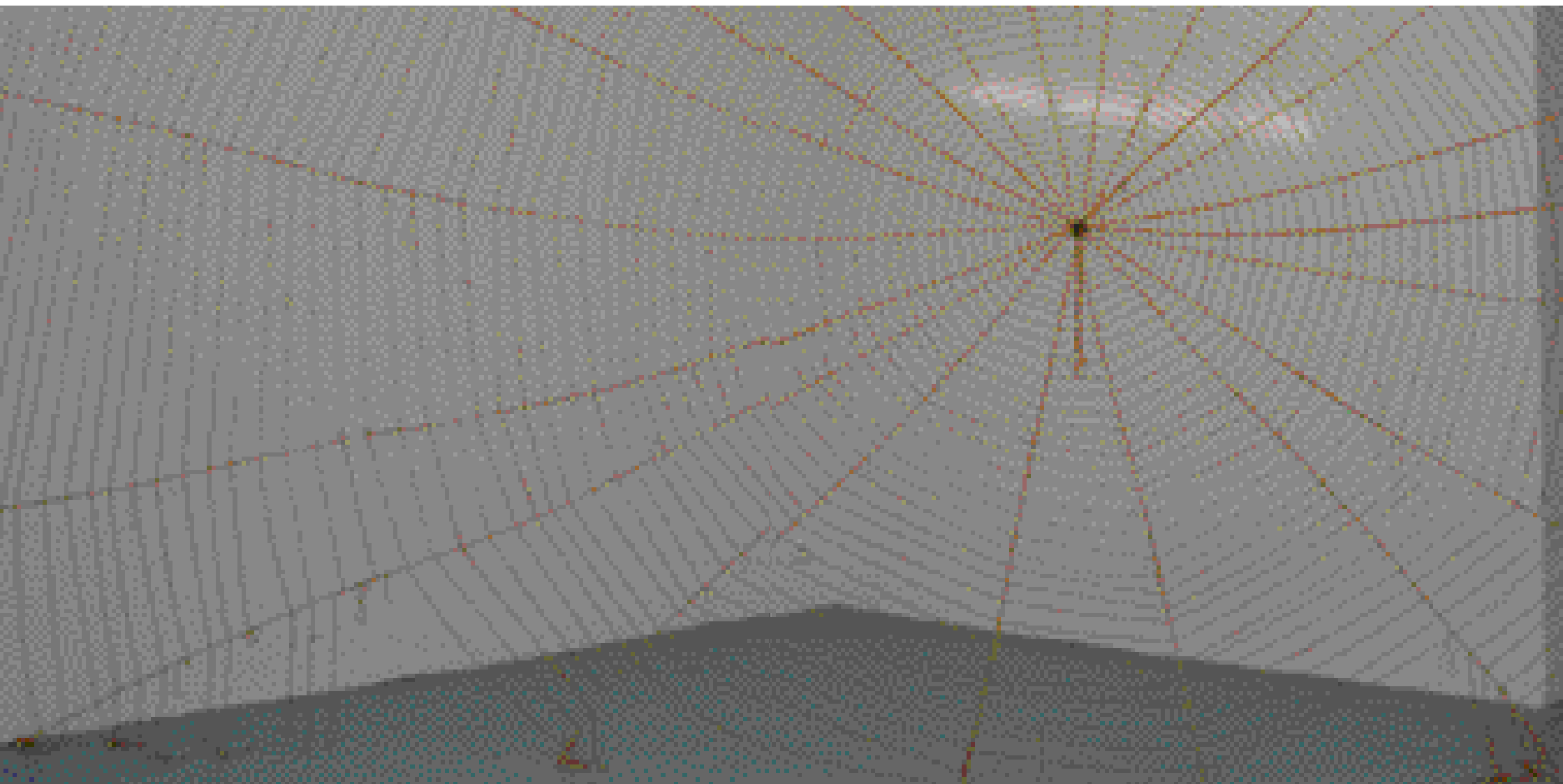
יעל בלבן, איגנודי, ביקור חוזר
מיצב, רפידוגרף על שיש, פרט

Yael Balaban, *Ignudi Revisited*
Instalation, rapidograph on marble, detail

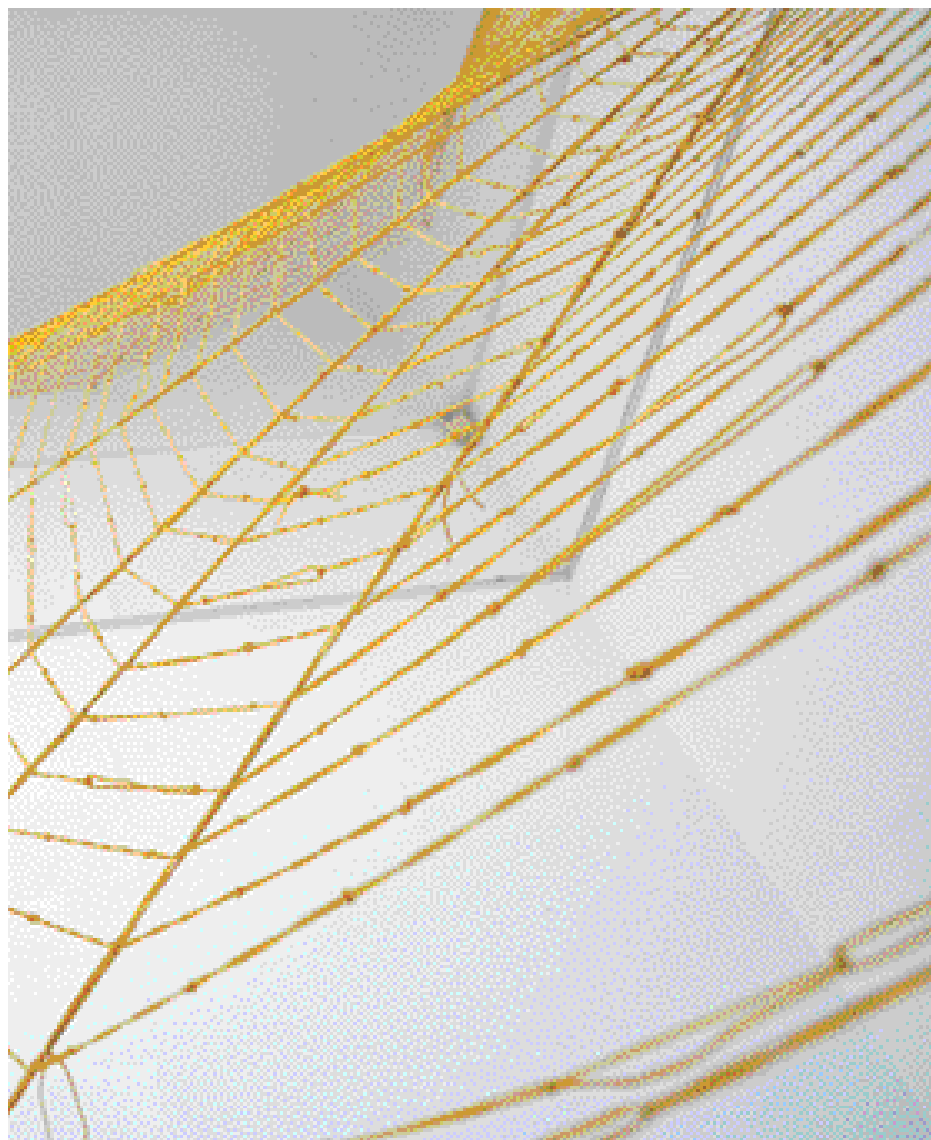

יעל בלבן, *איגנודי, ביקור חוזר*
מיצב, רפידוגרף על שיש, פרט

Vardi Bobrow, Trap?
Installation, rubber bands

ורדי בוברוב, מלכודת?
מיצב, גומיות משרדיות

Vardi Bobrow, Trap?
Installation, rubber bands, detail

ורדי בוברוב, מלכודת?
מיצב, גומיות משרדיות, פרט

There are the knots tying facts to understanding, messages to belief, knots and ties between people, and even the one that ties space to time.

The implied threat of the spider's web is completely real. One should not question whether it was made by a giant spider or a person, whether the trap represents a real danger or is "purely" conceptual. In the same way that a psychologist treats a patient for fears that a lion is hiding behind the door without asking if there is really a lion. Bobrow challenges the viewer in her work to accept a constant wavering of one's world view, oscillating back and forth between the real and threatening, and the fake and manipulative.

Prof. Yadin Dudai, together with Dr. Micah Edelson and other members of his group in the Weizmann Institute of Science, investigates the way in which information is "filed" in our brain and given the "stamp" of fact. This takes place, they found, when the functional connection between different parts of our brain – the amygdala and the hippocampus – is activated. It happens if, when we create a new memory, the source of the new information is construed by our brain to have social and emotional significance. Our "memory files" can then be rewritten, suppressing the original memory. Thus fake news from a trusted source can easily take the place of the memory of true facts.

Peer pressure, in particular, can change the way we remember facts and events. Prof. Dudai and his group asked volunteers a number of true-false questions about events they experienced together, and then informed them that the other volunteers had given an opposite answer to those questions. When tested the next time, many of the participants changed their answers from the correct ones to the wrong ones, and insisted on sticking by those answers in a third test, even after they had been told that their peers' answers were false. This mechanism, which makes us assign high importance to the opinion of the majority, is probably an evolutionary twist that once helped us survive as a group. Today, however, we are awash in information that is shared by large numbers of other people, often through social media. Among other things, this positive characteristic of attaching importance to "what others say" is easily exploited to spread fake news.

What will be?

Is our ability to discern the fake from the real going to sink into oblivion? Has it already happened? Can we find our way out of the dark Platonic cave, "into the light" of knowing how to tell good from evil? Dr. Sander van der Linden, a neurobiologist from the University of Cambridge, recently suggested that controlled exposure to low amounts of fakery and falsehood can help us develop our critical facilities, thus helping us identify lies when we hear or see them. In a certain sense, he is proposing a psychological "vaccine" which would work like the medical ones that use weakened viruses to prepare our bodies for actual disease. Could this method work? It's hard to know. Indeed, it is even hard to know if the suggestion was real – or yet another experiment meant to test our ability to reason and remain aware. ■

In *The Half Life of Facts*, she shows us two versions of the periodic table. One is filled with fictional chemical elements; the other presents a table of the “collective delusions and misconceptions,” that inform and shape our lives. In physics, the half-life of an element is an expression of the stability (or instability) of a radioactive isotope. It is the time it takes for half of the atoms in a particular radioactive isotope to change their identities. So in the two tables, Kurant first presents the stories of fictional elements gleaned from books and movies. The second table looks to provide facts and correct common misbeliefs that are passed from generation to generation.

The Maps of Phantom Islands comprises two imaginary maps on which phantom islands appear. Phantom islands are those that people had believed to exist at some point in history. Some phantom islands were products of the Europeans’ limited knowledge of the world and the primitive cartography tools available centuries ago. But there were also islands invented for political and economic gain. The island of Antillia, for example, was the focus of conflict between Spain and Portugal in the 15th century. There is a standard map, a political map of ownership and claims, and a series of individual maps of 30 phantom islands.

Agnieszka Kurant was born and studied in Poland. In 2010, she represented Poland in the Venice Biennale. Her work has been exhibited – among other places – in the Guggenheim Museum in New York and the Tate Modern in London.

True or False?

Yael Balaban, whose installation *Ignudi Revisited* is in the entrance of the David Lopatie Conference Centre, challenges the concept of reality in her life and her work. She has a BSc in mathematics and an MFA in art. Her work has been exhibited in the Haifa Museum of Art and the Tel Aviv Museum of Art (as a recipient of a Minister of Culture and Sport’s Visual Arts Award). Her studio in Haifa is within hearing distance – and sight – of the largest port on this side of the Mediterranean.

In her work, Balaban holds a complex cultural discussion with her artistic heritage. *Ingudi Revisited* recalls the male nudes (ignudi) painted by Michelangelo on the Sistine Chapel ceiling. Balaban painted-sketched them on broken marble slabs. Naturally sketching would precede, chronologically, the act of sculpting; but Balaban reverses the order (and thus reverses time), placing the “original” sketch at the end, as the final product of the creative process. The sketch is done with a rapidograph, and it is filled with spirals and whorls, creating a path that advances and turns back on itself. (Ruth Direktor, curator of contemporary art at the Tel Aviv Museum of Art, likens it to such traditional women’s crafts as embroidery and knitting.) The resulting work is a three-dimensional façade made of slabs that are, in essence, flat, two-dimensional planes. Balaban says that the “coils” in her drawings represent the cursive script of the Soviet officer who signed the “rehabilitation document” granted her family to clear the name of her grandfather after he, himself, had been executed for treason under Stalin.

The installation sits within a sandstone niche that is reminiscent of Plato’s cave; the horror that the uneducated have of the rays of enlightenment and knowledge; and the overwhelming tendency of humanity (that is all-too-human, as Nietzsche said in a different context), to shy away from choosing between truth and lie, fact and fake.

Next to this installation, and reflecting the theme of Plato’s cave, is placed (or stretched) another installation: *Trap?* This work, by Vardi Bobrow, is made entirely of office-supply rubber bands. Connected to one another by flat knots, the work resembles a fantastic, gigantic spider’s web that imparts to the viewer a quiet threat, a presence that requires one to tread softly and wait patiently for the future.

Bobrow lives and works in Tel Aviv. Another rubber-band installation of hers was exhibited in the Israel Museum in Jerusalem. Her works deal with the concepts of “duration, accumulation and constant transformation.” Indeed, the knots themselves – the very word knot – has numerous connotations. ►

Old Fake News

Agnieszka Kurant, Vardi Bobrow and Yael Balaban

David Lopatie International Conference Centre,
Weizmann Institute of Science

In 1996, the physicist Alan Sokal of New York University submitted a paper to *Social Text*, an academic journal of “postmodern cultural studies” published by Duke University. The title was: *Transgressing the Boundaries: Towards a Transformative Hermeneutics of Quantum Gravity*. The paper passed the editorial board — and was published. Not long afterward, Sokal announced that the paper been an “experiment.” It was nothing but a meaningless collection of clichés and quotes from post-modernist thinkers, some of whom had published papers in that very journal. Sokal drew a direct line between postmodernism and post-truth, and this set off a flurry of articles, defending and attacking the idea behind the so-called “Sokal hoax,” which is still going today.

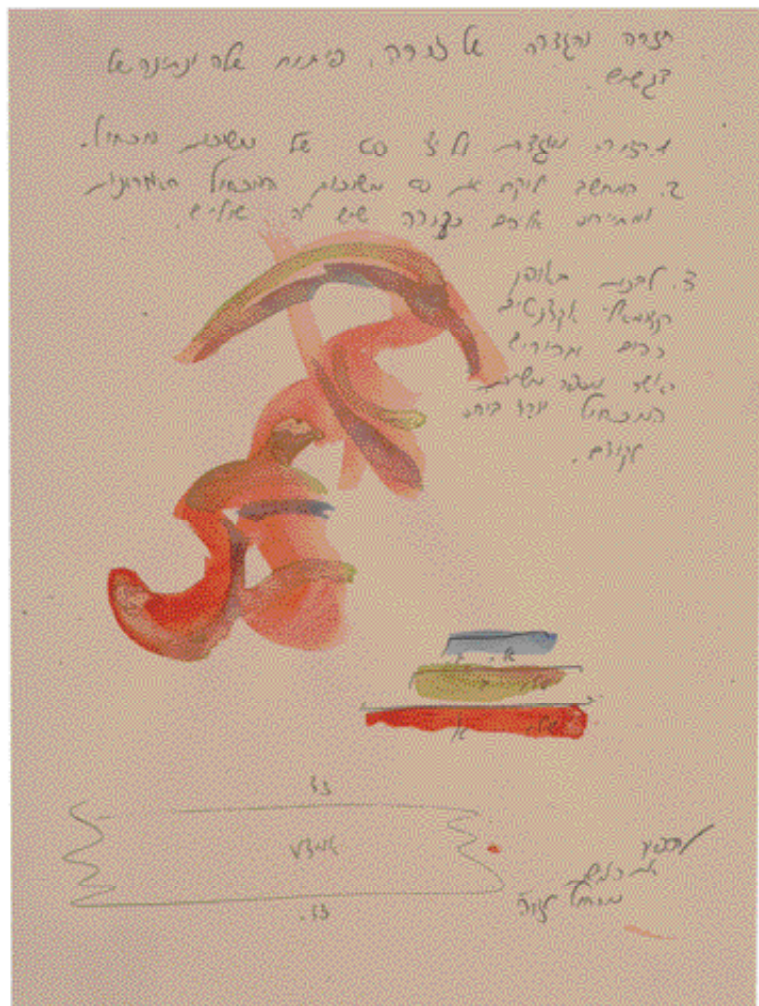
Nearly 20 years later, another physicist, David Simmons-Duffin of the Institute for Advanced Studies at Princeton, initiated another experiment – a quiz for physicists, physics lovers and anyone who loved a challenge. He created a list on which titles of papers on theoretical physics were listed in pairs. One of each pair was a real title take from the *arXiv* physics preprint server; the other was fake. The fake one – written before the advent of today’s “fake news” – had no paper under it, and some were fairly nonsensical. The participants simply had to identify the real titles. Some 50,000 rounds of the game were played, and an analysis of the 750,000 answers revealed an average score of 59%. That is, in over 40% of the cases, people had identified the fake title as real (and even preferred it over the correct one). That average is close to the results he would have obtained had they simply guessed.

Dominik Stecula, a Polish doctoral student in political science, recently conducted a study at the University of British Columbia to test the awareness and the ability of 700 poly-sci undergraduates to distinguish between real and fake news. He had them assess the home pages of 50 news sites, some generally deemed reliable and others known to disseminate fake news. The students were asked to rate the trustworthiness of each. One of the more startling findings was that half of the students assigned high levels of veracity to two particular fake news sites.

What do the Hermeneutics of Quantum Gravity, made-up titles for physics papers, a test of the trust placed in fake news sites, and Robert De Niro’s statement in the movie *Wag the Dog* (from the book *American Hero* by Larry Beinhart): “Of course there’s a war. I saw it on TV,” have in common? It is the growing sense that in the second decade of the third millennium, facts have become almost irrelevant. Opinion is everything. What, in that case, is the point of truth? How can we examine the difference between statements and claims, real and fake news? This, in essence, is the question investigated by Agnieszka Kurant, Vardi Bobrow and Yael Balaban in the exhibit *Old Fake News*, curated by Yivsam Azgad, in the David Lopatie International Conference Centre at the Weizmann Institute of Science.

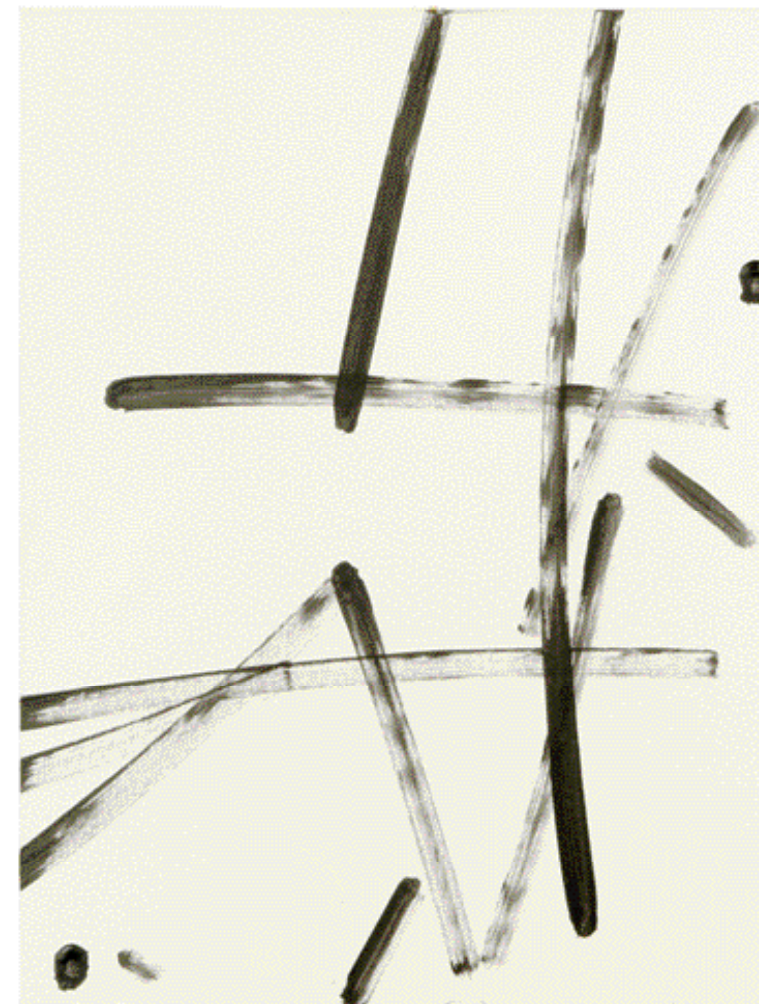
Agnieszka Kurant is a Polish-born artist who works in New York. Her investigations of truth and falsehood involve a complex system of economics, culture and society. When she seeks to employ an analytical approach, she “travels back” to a stage in which there are only the basic “elements of the periodic table.” These she examines, one after the other, in an attempt to track the ways in which the changes that may have begun (or are underway) in these elements affect the big picture of the cultural, socio-economic and political phenomena we now experience. ►

ליאת גרייבר, סקיצה לנקודת מרכז, 2016
עיפרון וצבעי מים על נייר

Liat Grayver, Sketch for Center-Point, 2016
Pencil and watercolor on paper

ליאת גרייבר ו-e-David, וקטור/תנועה, 2016
ציור רובוטי, כתיבת קוד ואקריליק על בד

Liat Grayver with e-David, Vectors/Strokes, 2016
Robotic and manual painting, code writing and acrylic on canvas

ליאת גרייבר ו-e-David, דיוקן עצמי של רובוט, 2016
ציור רובוטי, כתיבת קוד ואקריליק על בד

Liat Grayver with e-David, e-David Self-Portrait, 2016
Robotic painting, code writing and acrylic on canvas

ליאת גרייבר, רישום הכנה לדיוקן עצמי של רובוט, 2016
עפרונות על נייר

Preliminary sketch for robot self-portrait, 2016
pencil on paper

Liat Grayver with e-David, Entropy, Generating Organized Chaos, 2017
Robotic and manual painting, code writing and acrylic on board

ליאת גרייבר ו-e-David, 2017, יצירת כאוס מאורגן בשדה הוויזואלי, 2017
ציור רובוטי וידני, כתיבת קוד ואקריליק על עץ

ליאת גרייבר ו-e-David, חיבור קווים יחידים לכדי מרחב, 2017
ציור רובוטי וידני, כתיבת קוד ואקריליק על בד

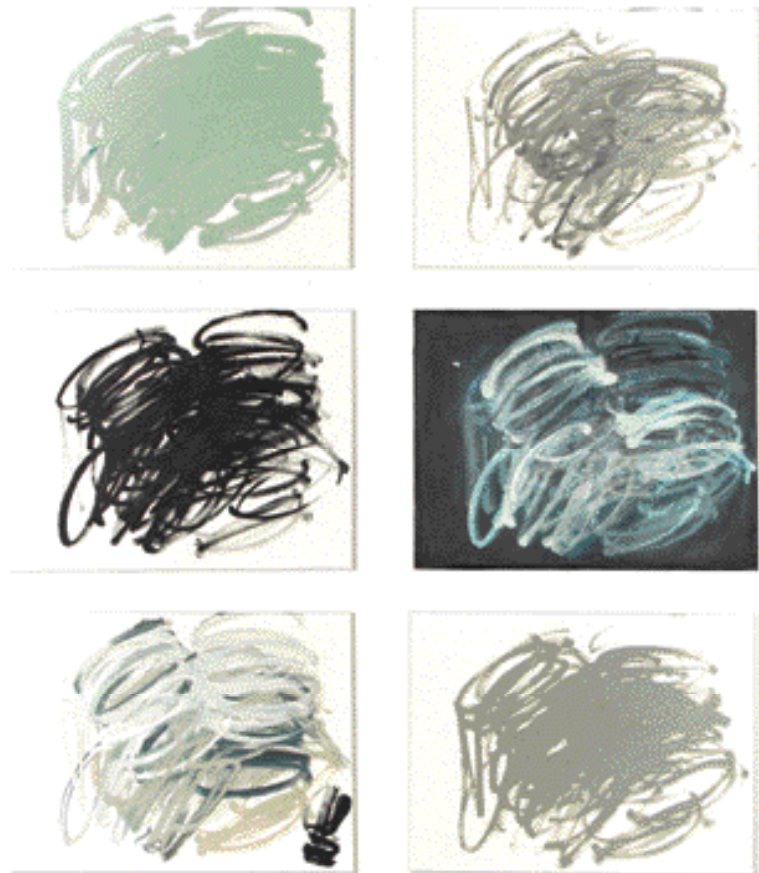
Liat Grayver with e-David, Grouping Singular Lines into Planes, 2017
Robotic and manual painting, code writing and acrylic on canvas

ליאת גרייבר ו-e-David, קווים או חשיבה בווקטור, 2016
ציור רובוטי וידני, כתיבת קוד ואקריליק על בד

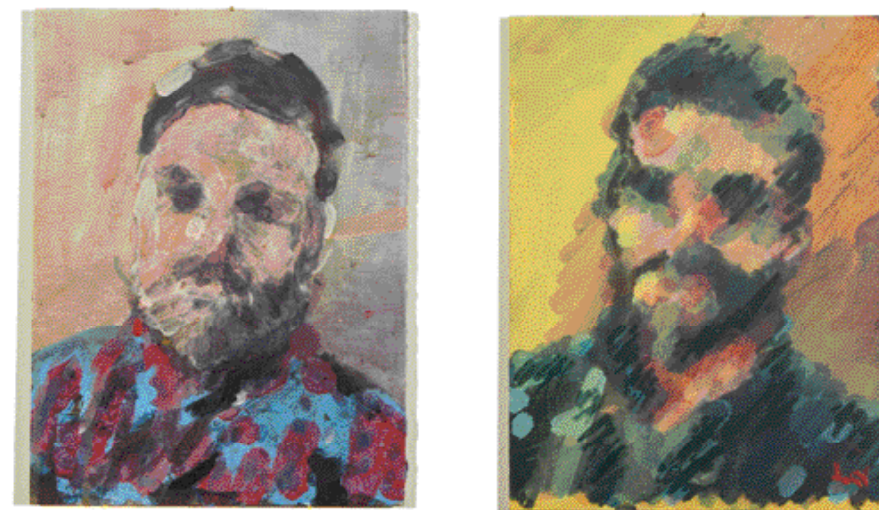
Liat Grayver with e-David, Lines, or Thinking in Vectors, 2016
Robotic and manual painting, code writing and acrylic on canvas

ליאת גרייבר ו-e-David, חזרה על מחווה גופנית, 2016
ציור רובוטי וידני, כתיבת קוד ואקריליק על בד

Liat Grayver with e-David, Repetition of a Gesture, 2016
Robotic and manual painting, code writing and acrylic on canvas

ליאת גרייבר ו-e-David, ציור פורטרטים באמצעות רובוט, 2016
ציור רובוטי וידני, כתיבת קוד ואקריליק על בד

Liat Grayver with e-David, Portraits Painted with the Use of a Robot, 2016
Robotic painting, code writing and acrylic on canvas

Brush strokes in the Digital age

Liat Grayver and e-David

Jacob Ziskind Building, Weizmann Institute of Science

A painting robot is at the core of a collaboration between the artist Liat Grayver and the research team headed by Prof. Oliver Deussen in the University of Constance. The act of painting is disassembled and deconstructed before being translated into the realm of digital creation, in which it is executed by e-David.

Digital — as much as traditional print — and paint-based art has greatly influenced the conceptual understanding of the painterly process in historical and contemporary practices. Stimulated by the experience and by her interactions with the world of informatics and robotics, Grayver found herself compelled to challenge and reconceptualise the foundations of the painterly practice, starting with the bodily movement entailed in a single brushstroke all the way to questions concerning control and loss of that control in the creative process.

The interdisciplinary working platform joining computer scientist and painter provoked a large range of questions regarding the use of robotics in the creative process of painting, for example: How does one incorporate the use of computers and machines in the very intuitive and gestural practice of making a painting? The group deconstructed the act of making a mark into physical body movement (machine), and the separate construction of logical decisions (computer) and emotional intents (the artist).

משיכות מכחול בעידן הדיגיטלי

ליאת גרייבר ו-e-David

בניין יעקב זיסקינד, מכון ויצמן למדע

e-David הוא רובוט מצייר, שפיתוחו נמשך במסגרת שיתוף פעולה בין האמנית ליאת גרייבר לצוות מחקר בראשות פרופ' אוליבר דויסן מהמחלקה למדעי המחשב באוניברסיטת קונסטנץ, גרמניה. בתהליך העבודה מפורקת פעולת הציור ומופרדת למקטעים המתורגמים לעולם היצירה הדיגיטלית, שם היא מבוצעת על-ידי e-David.

נקודות ההשקה בין עולמות מדעי המחשב, הרובוטיקה והציור הביאו את גרייבר להציע ניסוח חדש של יסודות מלאכת הציור, החל בתנועתיות של משיכות מכחול יחידות וכלה בשאלות העוסקות, למשל, בשליטה ובאובדן שליטה בתהליך העבודה. הצורך לפרק ולבנות מחדש את מלאכת הציור באמצעות שפת מכונה ורובוטיקה מאפשר לגרייבר לחקור את הדומה ואת השונה שבין הציור המופשט לפיגורטיבי.

שילוב המדעים המדויקים עם עולם האמנות מעלה מיגוון רחב של שאלות אקטואליות הנוגעות ליחס בין אדם למכונה בכלל ולשימוש ברובוטיקה בתהליך הציור והיצירה בפרט. כיצד, למשל, אפשר לשלב כלי מיחשוב ומיכון עכשוויים עם מעשה הציור, המכיל מחוות גופניות אינטואיטיביות? פרויקט זה, המצוי עדיין בעיצומו, מפרק את פעולת יצירת הקו לכדי מחווה פיסית (מכונה), החלטה לוגית (מחשב), וכוונה רגשית (האמן).

מכון ויצמן למדע

WEIZMANN INSTITUTE OF SCIENCE

אמנות בקמפוס Art on Campus

אוצר: יבשם עזגד
Curator: Yivsam Azgad